

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor 3.5 | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12022026.42>

Linguistic View on Past Tense Markers: A Study on Old Tamil Word Structure

Dr. N. Saranya^{ID*},

Assistant Professor, Department of Tamil,
Vel Tech Multi Tech Dr. Rangarajan Dr. Sakunthala Engineering College,
Avadi, Chennai – 600062.

*Corresponding Author Email: saranyanagarajan1090@gmail.com, Tel: +91 9976820128

Article Info

Received on 07-June-2026, Revised on 20-June-2026, Accepted on 10-July-2026, Published on 23-July-2026

ABSTRACT

Old Tamil literature differs completely from Modern Tamil in both word structure and sentence structure. Tense markers or infixes play a crucial role in denoting the tense of verbs. Although Tolkappiyar defined the tenses as three, he did not analyze and specify the exact tense markers for them. It was Nannular, who came later, who categorized the four markers—*-t-* (-த்-), *-ṭ-* (-ட்-), *-r-* (-ற்-), and *-in-* (-இன்-)—as past tense infixes.

Beyond these boundaries, various allomorphs and morphophonemic variations were in practice in Old Tamil. This paper comprehensively examines past tense markers using evidence from Sangam literature, grounded in the theories of Descriptive Linguistics, Historical Comparative Grammar, and Morphophonemics.

In particular, it categorizes phonologically conditioned allomorphs, final consonant doubling (gemination), and other past tense markers not mentioned by traditional grammarians (*-tt-*, *-nt-*, *-i-*, *-n-*, *-y-*, *-k-*) from a morphological perspective, providing a detailed explanation of their historical background and universal linguistic parallels.

KEYWORDS: Old Tamil, Past Tense Markers, Allomorphs, Phonological Sandhi/Morphophonemics, Morphology, Tolkappiyam, Nannul, Historical Linguistics.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

மொழியியல் பார்வையில் இறந்தகால உருபுகள்:

பழந்தமிழ்ச் சொல்லமைப்பில் ஓர் ஆய்வு

*முனைவர் நா. சரண்யா, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, வேல்பெட்டி மல்டிபெட்டி டாக்டர்

ரங்கராஜன் டாக்டர் சகுந்தலா பொறியியல் கல்லூரி, சென்னை, ஆவடி 600062.

Email: saranyanagarajan1090@gmail.com Phone/Mobile: +919976820128,

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பழந்தமிழிலக்கியங்கள் சொல்லமைப்பிலும் தொடரமைப்பிலும் முற்றிலும் தற்காலத் தமிழிலிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. வினைகளின் காலத்தைக் காட்டுவதில் கால உருபுகள் அல்லது இடைநிலைகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.² தொல்காப்பியர் காலங்கள் மூன்று என்று வரையறை செய்திருப்பினும், அவற்றுக்கான கால உருபுகள் என்னென்ன என்று அவர் பகுத்துக் கூறவில்லை. பின்னர் வந்த நன்னூலாரே த், ட், ற், இன் ஆகிய நான்கினையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாக வகைப்படுத்தினார். இவ்வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பல்வேறு மாற்றுருபுகளும் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் பழந்தமிழில் பயின்றுவந்துள்ளன. இக்கட்டுரை, சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் சான்றாதாரங்களோடும், விளக்க மொழியியல், வரலாற்று ஒப்பிலக்கணம் மற்றும் உருபொலியனியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் இறந்தகால உருபுகளை விரிவாக ஆராய்கிறது. குறிப்பாக, ஒலியன்னால் கட்டுண்ட மாற்றுருபுகள் (Phonologically conditioned allomorphs), மெய்யீற்று இரட்டிப்பு, மற்றும் இலக்கண ஆசிரியர்களால் உரைக்கப்படாத பிற இறந்தகால உருபுகள் (-த்த்-, -ந்த்-, -இ-, -ன்-, -ய்-, -க்-) ஆகியவற்றை உருபனியல் நோக்கில் வகைப்படுத்தி, அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் உலக மொழியியல் ஒப்புமைகளையும் விரிவாக விளக்குகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: பழந்தமிழ், இறந்தகால உருபுகள், மாற்றுருபுகள், ஒலியனியல் புணர்ச்சி, உருபனியல், தொல்காப்பியம், நன்னூல், வரலாற்று மொழியியல்.

1. முன்னுரை

சங்கத் தமிழிலக்கியங்கள் சொல்லமைப்பிலும் தொடரமைப்பிலும் முற்றிலும் தற்காலத் தமிழிலிருந்து வேறுபட்ட அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. வினையடிகள் எவ்வாறு கால இடைநிலைகளை ஏற்று, திணை, பால், எண் மற்றும் இடங்களைக் காட்டும் விசுவகளைப் பெறுகின்றன என்பதை ஆராய்வது தமிழ் மொழியியலில் மிக முக்கியமான பகுதியாகும்.² பழந்தமிழில் கால உருபுகள் அமைந்துள்ள தன்மையை மொழியியல் பார்வையில் ஆராயும்போது, இலக்கண நெறிகளுக்கும் இலக்கியப் பயன்பாடுகளுக்கும் இடையிலான நுட்பமான தொடர்புகளைக் கண்டறிய முடியும்.

தொல்காப்பியர் காலங்கள் மூன்று என்று வரையறை செய்திருப்பினும், அவற்றுக்கான தனித்துவமான கால உருபுகள் என்னென்ன என்று அவர் தமது நூலில் பகுத்துக் கூறவில்லை.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில்,

‘இறப்பி னிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா’ -தொல்.சொல். வினை. 3

என்று கால வகைப்பாட்டினை மட்டுமே தொல்காப்பியர் மூன்றாகப் பகுத்துள்ளார். ஆயினும், நவீன மொழியியலாளர்களின் கருத்துப்படி, சங்க காலத்தில் தெளிவாகப் பகுக்கப்பட்ட இரண்டு கால நிலைகளே (இறந்தகாலம் மற்றும் இறப்பில்காலம் - Past and Non-past) வழக்கிலிருந்தன என்றும், நிகழ்கால இடைநிலை என்பது பிற்காலத்திலேயே முழுமையாக உருப்பெற்றது என்றும் அறிய முடிகிறது.⁰ நிகழ்காலத்தைக் காட்டும் ‘கின்று’, ‘கிறு’, ‘ஆநின்று’ போன்ற உருபுகள் சங்க இலக்கியங்களில் மிக அரிதாகவே பயின்று வந்துள்ளன.⁵

பின்னர் வந்த இலக்கண அறிஞர்களே பழந்தமிழில் பயின்றுவந்த காலங்களுக்கான உருபுகளைத் தெளிவாக வரையறை செய்து வகைப்படுத்தினர். நன்னூலார் த், ட், ற், இன் ஆகியவற்றை இறந்தகாலத்திற்கும், கிறு, கின்று, ஆநின்று ஆகியவற்றை நிகழ்காலத்திற்கும், ப், வ் ஆகியவற்றை எதிர்காலத்திற்கும் எனப் பகுத்துக் கூறுகின்றார். சில சமயங்களில் ஒரே வடிவத்திலான உருபு இருவகைக் காலங்களுக்கும் பொதுவாக வருவதையும் இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது.

2. தமிழ் இலக்கண மரபில் இறந்தகாலம்

2. தொல்காப்பியக் கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் வினைச்சொற்கள் காலம் காட்டும் இயல்புடையன என்பதை விளக்கியுள்ளாரே தவிர, அவற்றுக்கான இடைநிலைகளைத் தனித்துக் குறிப்பிடவில்லை.⁴ இடையியலில் வினைச்சொற்களில் காலம் காட்டி வரும் உருபுகளை இடைச்சொற்களின் ஒரு வகையாகக் குறிப்பிட்டதோடு அவர் நின்றுவிடுகிறார்.⁴ பழந்தமிழில் காலத்தை உணர்த்துவது வினையடிகளின் வடிவ மாற்றங்களா அல்லது சூழல் சார்ந்த ஒலியியல் மாற்றங்களா என்ற விவாதம் தற்கால மொழியியல் அறிஞர்களிடையே இன்னும் தொடர்கிறது.¹

2.2 நன்னூலின் வரைவிலக்கணம்

தொல்காப்பியருக்குப் பின்னர் வந்த பவணந்தி முனிவர், நன்னூலில் இறந்தகால இடைநிலைகளை விளக்கும்போது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் ¹:

‘தடற ஒற்று இன்னே ஐம்பால் மூவிடத்து இறந்த காலம் தரும்தொழில் இடைநிலை’ நன்னூல்.பதம்.⁵

மேற்கண்ட நூற்பாவின் மூலம் த், ட், ற், இன் ஆகிய நான்கினையும் இறந்தகால உருபுகள் என்று நன்னூல் அடையாளப்படுத்துகின்றது. இந்த நான்கு இடைநிலைகளும் பகுபத உறுப்பிலக்கண அமைப்பில் பகுதிக்கும் விசுதிக்கும் இடையில் அமைந்து காலம் காட்டும் பணியைச் செய்கின்றன.²

3. சங்க இலக்கிய வினைகளில் இறந்தகால உருபுகள்: ஒரு மொழியியல் பகுப்பாய்வு

விளக்க மொழியியல் (Descriptive Linguistics) மற்றும் உருபனியல் (Morphology) கோட்பாடுகளின்படி, நன்னூலார் குறிப்பிட்ட இறந்தகால இடைநிலைகளுள் ‘த்’ மற்றும் ‘இன்’ ஆகிய இரண்டே மிக அடிப்படையானவை ஆகும்.⁶ எஞ்சிய ‘ட்’ மற்றும் ‘ற்’ ஆகிய இடைநிலைகள், குறிப்பிட்ட வினையடிகளுடன் இணையும்போது ஏற்படும் ஒலியியல் சூழலால் ‘த்’ என்பதிலிருந்து

உருமாறிய வடிவங்களாகும்.⁶ இதனை ஒலியன்னால் கட்டுண்ட மாற்றுருபுகள் (Phonologically conditioned allomorphs) என்று மொழியியலாளர்கள் அழைக்கின்றனர்.⁶

3. -த்- உருபும் அதன் புணர்ச்சி மாற்றங்களும்

இறந்தகால இடைநிலைகளுள் மிகவும் பரவலாகப் பயன்படுவது 'த்' ஆகும்.⁶ சங்க இலக்கியங்களில் இதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன ¹:

- செய்தனெம் – செய் + த் + அன் + எம் – குறுந்தொகை, 304: 8 ¹
- செய்திர் – செய் + த் + இர் – கலித்தொகை, 142: 15 ¹

விளக்க மொழியியல் கோட்பாட்டின்படி, இந்த அடிப்படை உருபு பின்வருமாறு ஒலியியல் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைகிறது ⁶:

- த் > ட் / {ண், ன்}: வினையடி னகர அல்லது ளகர ஈற்றைக் கொண்டிருக்கும்போது, அதனைத் தொடர்ந்து வரும் 'த்' என்ற இறந்தகால இடைநிலை 'ட்' ஆகத் திரிகிறது.⁶
 - உண் + த் + ஆன் > உண்டான் ⁶
 - காண் + த் + ஆன் > கண்டான் ⁶
 - கொள் + த் + ஆன் > கொண்டான் ⁷
- த் > ற் / {ன், ல்}: வினையடி னகர அல்லது லகர ஈற்றைக் கொண்டிருக்கும்போது, அதனைத் தொடர்ந்து வரும் 'த்' என்ற இறந்தகால இடைநிலை 'ற்' ஆக மாறுகிறது.⁶
 - தின் + த் + ஆன் > தின்றான் ⁶
 - செல் + த் + ஆன் > சென்றான் ⁶
 - கொல் + த் + ஆன் > கொன்றான் ⁶

3.2 -த்த்- மற்றும் -ந்த்- உருபுகள்

பழந்தமிழில் வலிமையான வினையடிகள் (Strong Verbs) இறந்தகாலத்தை ஏற்கும்போது '-த்த்-' என்ற உருபைப் பெறுகின்றன. இது 'த்' என்பதன் இரட்டித்த வடிவமாக அமைந்து, வல்வினைகளில் இடம்பெறும். இது இலக்கண ஆசிரியர்களால் தனித்துப் பட்டியலிடப்படாதபோதும், சொல்லாய்வு நோக்கில் இரட்டித்த கால உருபாகக் கருதப்படுகிறது.

- எடுத்தேன் – எடு + த்த் + ஏன் – ஐங்குறுநாறு, 380: 4 ¹
- பிடித்தாள் – பிடி + த்த் + ஆள் – பரிபாடல், 7: 56 ¹

மென்மையான வினையடிகளில் (Weak Verbs) ‘-ந்த்-’ என்பது இயல்பான இறந்தகால வடிவமாகப் பயின்று வருகிறது.

- அணிந்து – அணி + ந்த் + உ –பதிற்றுப்பத்து, 15.22 ¹

3.3 -ற்- மற்றும் -ட்- உருபுகள்

ற் என்னும் உருபைச் சங்க வினைகளில் பல இடங்களில் காண முடிகிறது.

- என்றார் – என் + த் + ஆர் –அகநானூறு, 23: 13 ¹

இதனைத் தனியான ஓர் உருபாகக் கொண்டாலும், புணர்ச்சியின் அடிப்படையில் ‘த்’ என்பதன் கீழேயே அடக்கிவிட முடியும். ஆயினும், சில வினையடிகளில் இது நேரடியாக இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் உருபாகத் தொழிற்படுகிறது ¹:

- உற்று – உறு + ற் + உ ¹
- பெற்று – பெறு + ற் + உ ¹

அதேபோல, ‘கொண்டான்’ (கொள் + த் + ஆன் > கொள் + ட் + ஆன் > கொண்டான்) போன்ற சொற்களில் ‘ட்’ என்பது இறந்தகால இடைநிலையாகத் தொழிற்படுகிறது.⁷

3.4 -இன்- மற்றும் -இ- உருபுகள்

-இன்- என்பது மற்றொரு முக்கிய இறந்தகால இடைநிலையாகும்.⁶ பழந்தமிழிலும் இடைக்காலத் தமிழிலும் இதன் பயன்பாடு மிகுந்து காணப்படுகிறது.⁴

- சூடினன் – சூடு + இன் + அன் –நற்றிணை, 361: 2 ¹
- உள்ளினென் – உள் + இன் + என் –குறுந்தொகை, 99: 1 ¹

சங்க இலக்கியங்களில் ‘இன்’ இடைநிலையானது கடைகுறைந்து ‘இ’ என்று மட்டும் நின்று இறந்தகாலத்தை உணர்த்துவதும் உண்டு. இதனை ‘இன் இடைநிலை கடைகுறைந்து வரும்’ என்பார் சோம. இளவரசு (1998: 76).

- ஆகியது – ஆகு + இ + அது –கலித்தொகை, 132:13 ¹
- ஓடி – ஓடு + இ –குறுந்தொகை, 394: 3 ¹

நன்னூல் உரையாசிரியரான இராமாநுசக் கவிராயர், ‘இனியுரையிற் கோடலால் –எஞ்சியது – தப்பியது –நீங்கியான் –என –இகரத்தையடுத்த யகரவொற்றும் –போயது –போய –என ‘ய’கர ஒற்றும் –போனான் –போனது –என –’ன’கரஒற்றும் சிறுபான்மை இறந்த காலங்காட்டுமெனவுங் கொள்க’ என்கிறார்.

3.5 -ய்- மற்றும் -ன்- உருபுகள்

சங்க இலக்கியங்களின் சில சொற்களில் 'ய்' மற்றும் 'ன்' ஆகியனவும் இறந்தகால உருபாகச் செயல்படுகின்றன.

- ஆய - ஆ + ய் + அ - கலித்தொகை, 11: 1¹

தற்காலத் தமிழில் பயன்படுகின்ற 'போய்' (போ + ய்) என்னுஞ் சொல்லின் அமைப்பையும் இப்பாகுபாட்டின் கீழ் கொண்டுவர முடியும். மேலும், 'இன்' உருபில் இகரம் கெட்டு 'ன்' மெய் மட்டும் நின்று இறந்தகாலம் காட்டும் வடிவங்களையும் காண முடிகிறது⁴:

- போனது - போ + ன் + அ + து⁷

3.6 -க்- உருபும் வினையடி மெய்யீறு இரட்டிப்பும்

பழந்தமிழில் 'நகு', 'புகு', 'விடு', 'உறு' போன்ற குற்றியலுகர வினையடிகள் இறந்தகாலமாக மாறும்போது, வினையடியின் ஈற்று மெய் இரட்டித்து (Gemination) இறந்தகாலத்தை உணர்த்துகின்றன. இங்கு 'க்' என்பது இறந்தகால உருபாகக் தொழிற்படுகிறது.

- நக்கு - நகு + க் + உ - புறநானூறு, 210: 10¹
- புக்கு - புகு + க் + உ - புறநானூறு, 39: 10¹

இத்தகைய ஈற்றுமெய் இரட்டித்தல் முறையானது பழந்தமிழுக்கே உரிய ஒரு தனித்துவமான உருபொலியனியல் கூறாகும்.

4. மொழியியல் அறிஞர்களின் இறந்தகால மாற்றுருபுக் கோட்பாடுகள்

4. கார்ல் கிராலின் ஐந்துவகைப் பாகுபாடு

மேலைநாட்டுத் தமிழறிஞரான கார்ல் கிரால் (Karl Graul) தமிழ் வினைகளின் இறந்தகால அமைப்பை ஐந்து வகையான மாற்றுருபுகளின் அடிப்படையில் பிரித்துள்ளார்.⁹ அவையாவன: -த்-, -த்த-, -ந்த-, -இன்-, -ட்- என்பனவாகும்.⁹ இப்பாகுபாடே தற்கால மொழியியலாளர்களால் பெருமளவில் வினையியல் பகுப்பாய்விற்கு ஏற்றதாகக் கருதப்படுகிறது.⁹

வ.எண்	இறந்தகால மாற்றுருபு	வினையடி வகைப்பாடு	பகுபதப் பகுப்பு முறை	எடுத்துக்காட்டு
1	-த்-	எளிய வினையடி	அழு + த் + ஆன்	அழுதான் ⁹
2	-த்த-	வல்வினையடி	பார் + த்த் + ஆன்	பார்த்தான் ⁹

3	-ந்த்-	மெல்லின வினையடி	விழு + ந்த் + ஆன்	விழுந்தான் ⁹
4	-இன்-	நெடில்/தொடர்க்குற்றியலுகரம்	விழுங்கு + இன் + ஆன்	விழுங்கினான் ⁹
5	-ட்-	குற்றியலுகர இரட்டிப்பு	காண் + ட் + ஆன்	கண்டான் ⁹

4.2 ச. அகத்தியலிங்கத்தின் பழந்தமிழ் வினையியல் ஆய்வுகள்

பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் பழந்தமிழ் வினைகள் குறித்து எழுதிய *A Grammar of Old Tamil with Special Reference to Patiruppattu* (1979) என்னும் ஆய்வு நூலில், சங்க இலக்கியங்களில் பயின்றுவந்துள்ள இறந்தகால வினைகளை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவரது ஆய்வின்படி, பழந்தமிழில் இறந்தகாலத்தை உணர்த்தும் உருபுகள் வெறும் காலத்தைக் காட்டும் குறியீடுகளாக மட்டும் செயல்படாமல், வினைகளின் தன்வினை (Intransitive) மற்றும் பிறவினை (Transitive) வேறுபாடுகளையும் தீர்மானிக்கும் காரணியாக விளங்கியுள்ளன.²³ உதாரணமாக, '-ந்த்-' என்ற இறந்தகால இடைநிலை தன்வினையமைப்போடும், '-த்த்-' என்ற இறந்தகால இடைநிலை பிறவினையமைப்போடும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகப் பழந்தமிழில் செயல்பட்டுள்ளது.²³

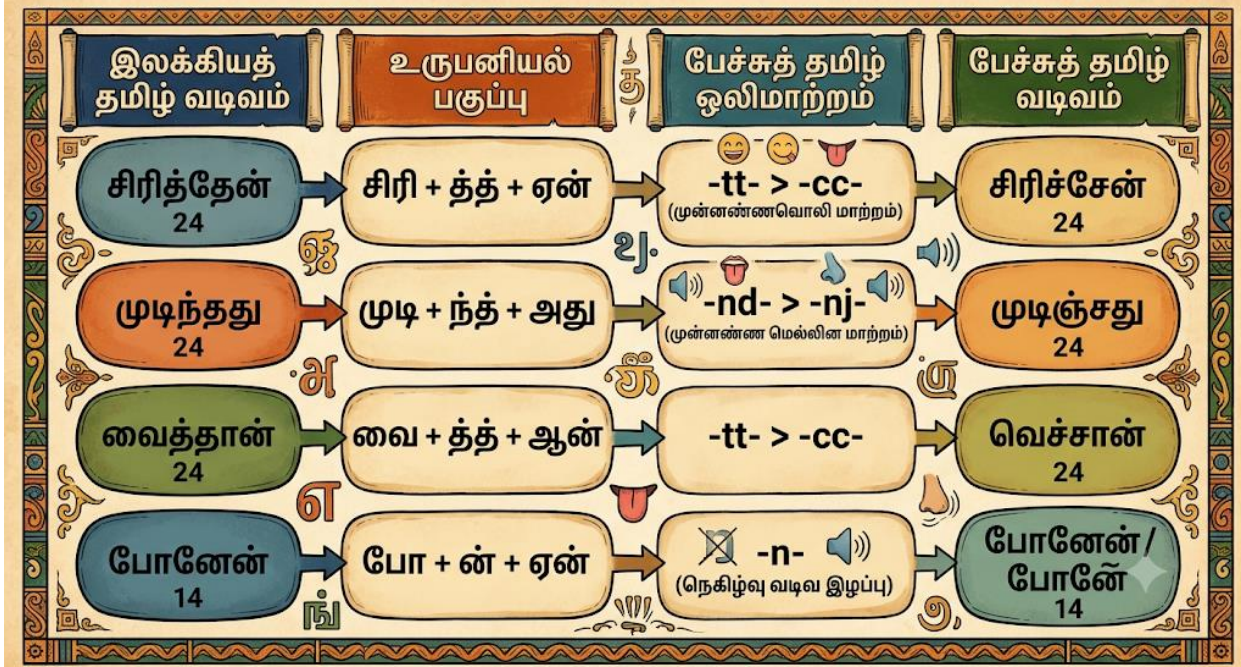
5. பழந்தமிழிலிருந்து தற்காலத் தமிழ் வரையிலான வரலாற்று மாற்றங்கள்

5. இருகாலக் கோட்பாடும் முக்காலக் கோட்பாடும்

தொல்காப்பியக் காலத்தில் முக்காலக் கோட்பாடு இலக்கண விதியாகச் சொல்லப்பட்டாலும், சங்க காலத்தின் நடைமுறைப் பயன்பாட்டில் இறந்தகாலம் (Past) மற்றும் இறப்பில்காலம் (Non-past) ஆகிய இரு காலப் பாகுபாடே முதன்மையாக இருந்தது என மொழியியல் அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.⁰ இடைக்காலத்திலேயே (பக்தி இலக்கியக் காலம்) 'கின்று' போன்ற நிகழ்கால இடைநிலைகள் நிலைபெற்று, தமிழ் முக்கால அமைப்பைக் கொண்ட மொழியாக முழு வடிவம் பெற்றது.⁴

5.2 பேச்சுத் தமிழில் இறந்தகால மாற்றங்கள்

இலக்கியத் தமிழிலிருந்து தற்காலப் பேச்சுத் தமிழ் (Standard Spoken Tamil - SST) இறந்தகால உருபுகளை ஏற்கும் முறையில் கணிசமாக வேறுபடுகிறது.²⁴ வினையடியின் இறுதி ஒலியைப் பொறுத்து இறந்தகால உருபுகள் சில ஒலிமாற்றங்களுக்கு (Palatalization) உட்படுகின்றன.²⁴ குறிப்பாக, இகர அல்லது எகர ஈற்று வினையடிகளைத் தொடர்ந்து வரும் இறந்தகால உருபுகள் பேச்சுத் தமிழில் பின்வருமாறு மாற்றமடைகின்றன²⁴:

இலக்கியத் தமிழ் வடிவம்	உருபனியல் பகுப்பு	பேச்சுத் தமிழ் ஒலிமாற்றம்	பேச்சுத் தமிழ் வடிவம்
சிரித்தேன் ²⁴	சிரி + த்த் + ஏன்	-tt- > -cc- (முன்னண்ணவொலி மாற்றம்)	சிரிச்சேன் ²⁴
முடிந்தது ²⁴	முடி + ந்த் + அது	-nd- > -nj- (முன்னண்ண மெல்லின மாற்றம்)	முடிஞ்சது ²⁴
வைத்தான் ²⁴	வை + த்த் + ஆன்	-tt- > -cc-	வெச்சான் ²⁴
போனேன் ¹⁴	போ + ன் + ஏன்	-n- (நெகிழ்வு வடிவ இழப்பு)	போனேன் / போனே ¹⁴

5.3 வினையெச்சங்களும் கூட்டுவினைகளும்

தமிழில் வினையெச்சங்கள் (Adverbial Verbal Participles - AVPs) காலம் காட்டும் தன்மையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.²⁴ பழந்தமிழிலும் தற்காலத் தமிழிலும் வினையெச்ச வடிவம் என்பது இறந்தகால உருபனை அடிப்படையாகக் கொண்டே கட்டமைக்கப்படுகிறது.²⁴ இத்தகைய வினையெச்சங்கள், 'இரு' (iru), 'கொள்' (koL), 'விடு' (viDu) போன்ற துணைவினைகளோடு (Auxiliary Verbs) இணைந்து முற்றுப் பெற்ற வினைத் தொடர்களாகவும், தொடர்நிலை மற்றும் முற்று நிலைக் காலங்களைக் காட்டும் கூட்டு வினைகளாகவும் (Compound Verbs) பரிணமித்தன.²⁴

உதாரணமாக, 'வந்து' (வா + த் > ந் + த் + உ) என்ற வினையெச்ச வடிவம் 'இருக்கிறான்' என்ற நிகழ்காலத் துணைவினையோடு இணையும்போது 'வந்திருக்கிறான்' என்ற கூட்டு வினை வடிவம் உருவாகிறது.²⁴

6. உலக மொழிகளுடன் ஒப்பீடு: தமிழும் ஜப்பானிய மொழியும்

வரலாற்று ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வுகளின்படி, தமிழின் இறந்தகால இடைநிலைகளுக்கும் ஜப்பானிய மொழியின் வினை வடிவங்களுக்கும் இடையே நுட்பமான கட்டமைப்பு ஒற்றுமைகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.²³ குறிப்பாக, ஜப்பானிய மொழியின் வினைச்சொல்லான 'utu' தமிழின் 'உத்து' என்ற பழந்தமிழ்ச் சொல்லோடு பொருள் நிலையிலும் வடிவ நிலையிலும் ஒத்துப்போகிறது.²³

மொழியியல் கூறு	தமிழ் மொழியமைப்பு	ஜப்பானிய மொழியமைப்பு	மொழியியல் செயல்பாடு
மெல்லின இறந்தகாலம்	-nt- (-ந்த்-) ²³	-nu- ²³	தன்வினை மற்றும் இறந்தகாலத் தன்மை உணர்த்துதல் ²³
வல்லின இறந்தகாலம்	-tt- (-த்த்-) ²³	-tu- ²³	பிறவினையாக்கம் மற்றும் இறந்தகாலத் துணிபு ²³
வினையடி ஒப்புமை	உத்து (சங்க கால வழக்கு) ²³	utu (வினையடி வடிவம்) ²³	வினைமுற்று மற்றும் வினையெச்சத் தொழிற்பாடு ²³

இத்தகைய ஒப்பீடுகள் திராவிட மொழிகளின் இறந்தகாலக் கட்டமைப்பு உலக அளவிலான மொழிக் குடும்பங்களோடு கொண்டுள்ள வரலாற்றுத் தொடர்புகளை மீளாய்வு செய்யப் பெரிதும் உதவுகின்றன.²³

7. முடிவுரை

பழந்தமிழில் இறந்தகால உருபுகள் எவ்வாறு பயின்றுவந்துள்ளன என்பது குறித்த இந்த மொழியியல் ஆய்வு சில முக்கிய முடிவுகளை உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியர் காலங்கள் மூன்றென்று வகைப்படுத்திய போதிலும், வினைகளில் காலம் காட்டும் தெளிவான இடைநிலை உருபுகளைப் பகுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் நன்னூலாரே த், ட், ற், இன் ஆகியவற்றை முறையான இறந்தகால இடைநிலைகளாக அடையாளப்படுத்தினார். மொழியியல் உருபனியல் அடிப்படையில், 'த்' மற்றும் 'இன்' ஆகிய இரண்டே முதன்மையான இறந்தகால உருபுகள் என்பதும், 'ட்' மற்றும் 'ற்' என்பன ஒலியியல் சூழலால் உருவான ஒலியன்னால் கட்டுண்ட

மாற்றுருபுகள் என்பதும் தெளிவாகிறது.⁶

மேலும், இலக்கண ஆசிரியர்கள் உரைக்காத -த்த-, -ந்த-, -இ-, -ன்-, -ய்-, -க்- போன்ற பல்வேறு மாற்றுருபுகள் சங்க இலக்கியங்களில் புணர்ச்சி அடிப்படையிலும், வினையடி இரட்டிப்பு அடிப்படையிலும் இறந்தகாலத்தை உணர்த்தி வந்துள்ளதை மொழியியல் ஆய்வுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. பழந்தமிழின் இத்தகைய காலக் காட்டு முறையானது மிகவும் தர்க்கரீதியான புணர்ச்சி விதிகளையும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்திற்கே உரிய தனித்துவமான உருபனியல் கூறுகளையும் கொண்டு விளங்குவதை இந்த விரிவான ஆய்வு உறுதி செய்கிறது.⁶

8. மேற்கோள் நூற்பட்டியல் (MLA 9th Edition)

- [1]. அகத்தியலிங்கம், ச. *A Grammar of Old Tamil with Special Reference to Patirrupattu*. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1979.
- [2]. இளவரசு, சோம. *நன்னூல் உரை*. மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1998.
- [3]. சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ச. *சொல்லியல் ஆய்வுகள்*. மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 2000.
- [4]. சேனாவரையர், உரை. *தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார மூலமும் சேனாவரையருரையும்*. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2007.
- [5]. மயிலைநாதர், உரை. *நன்னூல் மூலமும் மயிலைநாதருரையும்*. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 1995.
- [6]. வரதராசன், மு. *மொழியியற் கட்டுரைகள்*. பாரிநிலையம், 1954.

9. ஆசிரியர் பிரகடனம் மற்றும் முரண்பாட்டு அறிக்கை

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் ஆசிரியர், இக்கட்டுரையில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள தரவுகள், பகுப்பாய்வுகள் மற்றும் முடிவுகளில் எந்தவொரு நிதி சார்ந்த அல்லது தனிப்பட்ட முரண்பாடுகளும் (Conflict of Interest) இல்லை எனத் திட்டவட்டமாகப் பிரகடனம் செய்கிறார். இக்கட்டுரை முழுக்க முழுக்கத் தமிழ் மொழியியல் மற்றும் பழந்தமிழ் வினையியல் குறித்த கல்விசார் ஆய்விற்காக மட்டுமே எழுதப்பட்டது.